

אן וגידעון פת
ששה חודשי ניסיון

אני, במיקרה כזה, פונה לאלוהים, אבל אני חושבת שגידעון עשה יותר בשכל. הוא פנה לנציגו של אלוהים, **יהודה בן-מאיר**, הלא הוא ח"כ המפד"ל **יהודה בן-מאיר**, שהוא לא רק ידיד טוב של השר ושל אשתו, אלא גם שכן לוויאלה בסביון, ומי מלא גם שכן של הדוקטור.

בן-מאיר ראה זאת כשליחות קדושה — להחזיר את אן לחיק בעלה. הוא שוחח עם גידעון, קיים שיחה קשה עם אייב פרוייליך ואחר-כך ניגש לשכנע את אן.

במשך שש שעות ערך יהודה בן-מאיר את המו"מ המייגע ביותר של חייו. אן המאוהבת התעקשה. היא רוצה כנראה את הדוקטור. אולם במקום שבו לא עמדו ראשי ממשלה ושרים, לא יכלה לעמוד גם אן. יהודה שלף את הקלף המכריע, המוכר בכל משאומתן שבו משתתפת הי מפד"ל. הוא הציע הצעת-פשרה, שאפילו אן לא יכולה הייתה להתנגד לה.

מכיוון שהדוקטור עומד לנסוע לחצי השנה שלו לארצות-הברית, הציע בן-מאיר שאן תנסה, בכל זאת, להיות עם בעלה החוקי במשך אותה חצי-שנה. כאשר יחזור הדוקטור לארץ, בעוד שישה חודשי שים, היא תשוב ותדון בעניין ותחליט באיזה בית בסביון היא רוצה לגור.

אן אני שואלת אתכם — במתח כזה, כמו המתח שבו שרוי שרה-התעשיה של-כם, היה מישוה מכם מסוגל לעמוד?

לה שאיש כליכך חשוב, כמו מנהל מיפי על הנגרות ועסקי-הנוער, מאוהב בה. הי שניים מתגוררים עתה בקן משותף, שבנו ברחוב בלפור בתל-אביב.

אם יבואו אלי כל יפיי-הנפש ויגידו, שאין קשר בין החלפת נשים לבין עקרון נות הצופים, הם יהיו צודקים. מי אני, שאיף מוסר ואשמור על קדושת המישה פחה?

אבל הצרה היא, שהסידור פיע כפי הנראה רע מאד. הפך עצבני, תוקף את ידיים ומגבל את נוכחת פעם. התנפל על כל

טר ומשרתם של שרים, הפך בעצמו שר. למה אני מספרת לכם את כל זה? מפני שלצערי הרב, עלי לדווח לכם על חתול שחור שעבר בין גידעון לאן, חתול הי מאיים על המשך השותפים שביניהם.

נתחיל מההתחלה. כמו כל איש-עסקים מכובד, ובעיקר כמי שמייצג את אדון פיקל הנכבד והוא גם הבעל של בתו, בנה לו גידעון וילה בסביון. אני מוכנה להי שבע שאילו היה יודע מי השכנים שלו, היה מבכר לגור בצריף בשכונת-התיקוה. השכן שאני מתכוונת אליו באופן מיוחד הוא הד"ר **אברהם** ("אייב") פרוייליך, מנהל המחלקה הפנימית בבית-החולים שיבא בתל-השומר, המחלק את עיתותיו חצי בחצי, בין סביון לניו-יורק.

אן בחצייה-השנה של פרוייליך בסביון, התפתח רומן סוער בינו לבין אן פת. הוא היה כליכך סוער, עד שאן החליטה לוותר על השר למען הרופא.

גידעון המייואש לא ידע אל מי לפנות.

ביומו, החליט יהודה להמשיך בעניין. הי יום הוא ממלא תפקיד חשוב בהנהגה של הצופים.

לא שאין לו דברים אחרים לעשות. יהודי ברקאי, שהדמיון הכיפירוע לא יכול לתאר את הכרס שלו, את השיער הלבן שלו ואת הראש המקריח שלו בתוך תל-בושת צופית, הוא גם מנכ"ל קואופרטיב הארגז, זה שעושה רהיטים, וגם בזאת לא די לו. בשעות הפנאי — וזהרגו אותי אם אני יודעת היכן הוא מוצא אותו — יהודי דה הוא גם יושב-ראש אגודת דייל קרנגי בישראל, האגודה שמלמדת אנשים, תמור רת סכום הולם, כיצד להיות אנושיים יותר ומנומסים.

אני לא יודעת איך הרהיטים של הארגז, אבל מה שאני כן יודעת הוא, שהעקרון נות של הצופים לא כליכך עובדים על יהודה ברקאי, ובוודאי לא כללו היחסים והנימוסים, כפי שמלמדת האגודה שלו, דייל קרנגי.

יהודה התאהב לו באשה אחרת, ועוב את אשתו ואת ילדיו בבית. האחרת שלו, **רחל בן-צבר**, התגרשה מבעלה, סוחר השטיחים **שריה בן-צבר**, כאשר נודע

אני לא מרחמת על עון פת, שהוא גם שר התיירות.

בעיקר אני לא מרחמת על גידעון מיבחן שבו הוא עומד. הפלגה הליבר-רית העמירה במיבחן את ל שריה, באומי רה להם: יש לכם רק לה שבועות להר-אותם שאתם בסדר וגו' עושים את כל הממשלה בסדר. אם תצליחו, נעוף אתכם מהממשלה.

אני לא כליכך מבינה בפוליטיקה, אבל נדמה לי שזה משימה בלתי-אפשרית.

אבל יש עוד מיבחן אחד, שבו עומד בימים אלה גידעון פת. אמנם יש לו קצת סיכויים במיבחן הזה, אבל תאמינו לי ש-הוא מורט את עצמו יותר מאשר המיב-חן הפוליטי. אני מתכוונת למיבחן במי-שור המישפחתי, ענ אשתו החוקית, **אן פת**.

גידעון ואן הכירו כשהיו גידעון תושב ארצות-הברית. אחרי שהכירו — התחתנו, וגידעון התחיל לעבוד בעסקים של האבא שלה, **ג' פיקל**. לאבא לא רק שיש הר-בה כסף אלא גם הרבה אהבה לבת שלו. הוא היה מוכן להשקיע כסף אפילו בחתן.

כאשר הודיעו לגידעון פת כי יש לו סיכוי להתקדם במישור הפוליטי בארץ, הוא מיהר לארוז את החפצים, לקחת את האשה וגם כמה השקעות טובות של חות-נו ולעלות ארצה. אחרי כמה שנים נראה היה שהימור הצליח. מי שהיה פקיד זר-

רחית טובה. וההורים צדקו. תראו איזו נהדרת אני!

אבל לא רק אני הייתי בצופים. גם **יהודה ברקאי** היה בתנועה הזו. אמנם איזה דור שלם הפריד בינינו, אבל בעוד שאני כבר שכחת איך מעבירים זקנה את הרחוב ואיך עושים מעשה טוב מדי יום

רותי הדרי רק לתומכי בגין

שאני עושה פירסומת, וגם כדי שלא תרו-צו מיד לשם ותשתקו את העבודה.

אבל רותי, רווקה בת 28, שבקושי היי-תם נותנים לה 18, הגבירה בשנה שהיא עובדת באותה חברה את המכירות. מה זאת אומרת הגבירה? שילשה אותן!

היא יודעת שהקליינטים באים דווקא לחברה שלה, משום שאחר-כך הם גם מבקשים את מיספר-הטלפון שלה, ולא מכיוון שהמכוניות של החברה שלה יותר טובה. היא גם נותנת את מיספר-הטלפון ואפילו מוכנה לצאת לארוחת-ערב או לר-קוד קצת, אבל יש לה כמה תנאים.

התנאי הראשון הוא, שהמחזר הוא חסיד של ראש-הממשלה, **מנחם בגין**. אם לא אין פגישת, יש עוד כמה תנאים לא כליכך מהותיים, כמו שהבחור יהיה יפה, לא-נשוי ועוד כל מיני "שטויות" כאלה.

שבועה

צופית

כשאני הייתי פספוסה, וההורים שלי שלחו אותי לצופים, הם אמרו לי: "שם ילמדו אותך להיות מוסרית, נאמנה ואז-

רחל בן-צבר ויהודה ברקאי
לנדוד, לנדוד תשוקת צופה